



...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.170/2024/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Ügyvédi Iroda1 (Cím6 ügyintéző: dr. Vojnitsné dr. Lakner Krisztina ügyvéd) által képviselt **felperes1** (Cím1) felperesnek – a Kamarai jogtanácsos1 és Kamarai jogtanácsos2 kamarai jogtanácsosok által képviselt **Alperes1** (Cím2) alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2.M.70.290/2023/51. számú végzésével kijavított 49. sorszámú ítélete ellen az alperes által 52. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 360.000 (háromszázhatvanezer) forint + áfa másodfokú per költséget. Kötelezi továbbá az alperest, hogy 1.444.902 (egymillió-négyszáznegyvennégyezer-kilencszázkét) forint fellebbezési illetéket, a felperest 8.000 (nyolcezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket fizessenek meg az államnak a Nemzeti Adó-és Vámhivatal illetékbevételei számlájára. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. május 30-án meghozott 2.M.70.290/2023/49. számú ítéletével – melyet 2024. június 18-án kelt 51. sorszámú végzésével kijavított –

kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek kártérítésként az elmaradt jövedelem körében 17.490.295 forintot, a cafetéria körében 473.837 forintot, és további 97.140 forint kártérítést, valamint ezen összegek késedelmi kamatait, és 2.095.500 forint perköltséget, az állam részére pedig 1.083.700 forint eljárási illetéket.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2022. május 6-án létesített munkaviszonyt az alperessel gazdasági igazgató munkakörre havi 1.600.000 forint munkabér mellett. A munkaszerződés 1.4. pontjában a felek a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 208. § (2) bekezdése alapján a vezető állású munkavállalókra vonatkozó rendelkezések alkalmazásában állapodtak meg figyelemmel arra, hogy a felperes által betöltendő munkakör a munkáltató működése szempontjából kiemelkedő jelentőségű és fokozottan bizalmi jellegű. A felperes munkaköri leírása szerint közvetlen szakmai irányítója az ügyvezető, az általa irányított szervezeti egységek: a titkárság, a kontrolling osztály, a számviteli- és pénzügyi főosztály, a forrásgazdálkodási- és projektelszámolási főosztály. Rögzítésre került továbbá, hogy a felperes a közvetlen szakmai irányító által kijelölt vezető kijelölés esetén köteles helyettesíteni.

[3] Az alperes szervezetrendszerén belül az ügyvezetés alatt egymással azonos szinten, horizontális tagolásban hat igazgatóság állt: a koordinációs, a gazdasági, a jogi, a marketing- és turisztikai, a műemlékkezelési- és műemlékfejlesztési, valamint az üzemeltetési igazgatóság. Az igazgatók közvetlenül az ügyvezető irányítása és ellenőrzése alá tartoztak.

[4] A perben hatályos Szervezeti és Működési Szabályzat (a továbbiakban: SzMSz) 2.1.9. pontja szerint az ügyvezető helyettesítésére távolléte vagy tartós akadályoztatása esetén a koordinációs igazgató jogosult. A koordinációs igazgató távolléte esetén helyettesítéséről az ügyvezető gondoskodik ügyvezetői utasítás formájában, azonban az így kijelölt vezető az ügyvezetőt nem helyettesíti és az ügyvezető hatáskörét nem gyakorolja. A koordinációs igazgató nem jogosult kizárólagos munkáltatói jogok gyakorlására. A 2.1.11. pont szerint a helyettesítés során a koordinációs igazgatót a helyettesített ügyvezetővel azonos jogok illetik meg és azonos kötelezettségek terhelik. A V.5.1. alapján az ügyvezető akadályoztatás vagy távolléte esetén jogosult és köteles saját helyettesítéséről gondoskodni. Az V.5.2. pont szerint az ügyvezető - eltérő rendelkezés hiányában - általános helyettese (...) a koordinációs igazgató. A V.5.5. alapján a helyettesítőt fő szabály szerint mindazon jogok megilletik és mindazon kötelezettségek terhelik, mint a helyettesített.

[5] Az SzMSz 2.2. pontjának igazgatókra vonatkozó szabályai szerint, a 2.2.2. értelmében az Mt. 208. § (1) bekezdésére figyelemmel a társaság koordinációs igazgatója vezető állású munkavállalónak minősül, mivel az ügyvezető közvetlen irányítása alatt áll és az ügyvezető helyettesítésére jogosított. A 2.2.3. szerint a társaság alapítójának döntése alapján a társaság többi igazgatója az Mt. 208. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a munkáltató működése szempontjából kiemelkedő jelentőségű és fokozottan bizalmi jellegű munkakört tölt be, ezért munkaszerződésük a vezetőre vonatkozó rendelkezések alkalmazását írja elő.

[6] Az SzMSz szerint az igazgatóknak általános, szervezési, végrehajtási és ellenőrzési feladatai vannak. Általános feladataik részeként – többek között – meghatározzák az irányításuk alá tartozó szervezeti egységek által foglalkoztatott munkavállalók munkakörébe tartozó feladatait, határidőben teljesíteni kötelesek az igazgatóságot érintő beszámolási, adatszolgáltatási kötelezettséget, és a hatáskörükbe utalt, a vonatkozó utasításokban meghatározott feladatokat, különösen a gazdálkodási, szervezési feladatokat.

[7] Az alperes ügyrendjéről szóló szabályzat kiadásáról rendelkező 28/2021. (X. 22.) ügyvezetői utasítás (a továbbiakban: Ügyrend) 3.2.2/18. pont alapján az elkészült üzleti terv jóváhagyása a gazdasági igazgató feladata.

[8] Az alperes pénz- és értékkezelési szabályzatának kiadására vonatkozó 17/2021. (V. 31.) ügyvezetői utasítás 6. pontja értelmében az igazgatók közvetlenül jogosultak a társaság nevében nettó 1.000.000 forintot el nem érő kötelezettségvállalásra, továbbá nettó 2.000.000 forint összeghatár alatti kötelezettségvállalásra, amennyiben annak tárgya a társaság működésére vonatkozó szakmai feladatok ellátásával kapcsolatos.

[9] Az alperes a gondozásába adott ingatlanok hasznosításával, felújításával és működtetésével foglalkozik, egyben kiállítások kivitelezésében is részt vesz. E tevékenységek fedezetül a támogatási szerződések alapján kapott finanszírozás és a saját hasznosításból származó bevételek szolgálnak. Az alperes kezelésében álló ingatlanok közül a legnagyobb rész a program1 (program1) alá tartozik, az ebben meghatározott szakmai feladatok teljesítésére az alperesnek lehetősége van eldönteni, hogy mely ingatlanokkal indul a kiírt pályázatokra. Az alperes kezelésében áll ingatlanok közül nem mindegyik érintett az program1 programban, mely program uniós forrásokból gazdálkodik. Az ezen kívül eső ingatlanok éves támogatási szerződéssel finanszírozottak. Az adott évi feladatellátásra és annak költségigényére az alperes tesz javaslatot, amit a tulajdonos (a perbeli időszakban képviselője az minisztérium) hagy jóvá a jogszabályoknak való megfelelésség esetén, mindezekből tevődik össze a következő év szakmai programja.

[10] Az adott ingatlanra fordítható és tervezhető összeg kerete a támogatási szerződésből, az ingatlan hasznosításából kitermelt összegből és az előző évi támogatási szerződésből fennmaradó összegből áll össze, az program1 program csak a felújítást érinti. Az ingatlan működtetéséhez a tulajdonos további támogatási szerződéssel biztosítja a szükséges forrást. Az alperes operatív költségeit ugyancsak külön támogatási szerződésből biztosítja a tulajdonos.

[11] 2022. október 1. napjáig név1 volt az ügyvezető az alperesnél, a koordinációs igazgatói posztot tanú1 töltötte be, aki 2022. október 1. és 30. napja között látta el az ügyvezetői feladatokat. 2022. október 1-jétől az alperes ügyvezető-helyettest alkalmazott, aki a perbeli időszakban tanú5 volt. 2022. december 1-től tanú8 lett az alperes ügyvezetője.

[12] Az ügyvezető-helyettes rendszeres feladata volt az ügyvezető operatív szempontú támogatása, ennek részeként

- a vezetői értekezleteken az ügyvezető által kijelölt irányvonal napi feladatainak ellátása, együttműködés, ellenőrzése a társaságon belüli szervezeti egységek között,
- kapcsolattartás a minisztériumokkal, felügyeleti szervekkel, pénzintézetekkel, hatóságokkal, üzleti partnerekkel,
- társaság működéséhez szükséges döntések előkészítése az ügyvezető részére, stratégiai döntések támogatása, státuszjelentés az ügyvezető által meghatározott személyek részére,
- feladata a társaság működéséhez szükséges döntések előkészítése, stratégiai döntések támogatása, felel a hatáskörébe, feladatkörébe és felelősségi körébe tartozó feladatok ellátásának irányításáért és ellenőrzéséért,
- hatáskörében koordinálja a tervezést, ellenőrzést és információáramlást,
- a társaság gazdaságos működésének eszközei hatékony felhasználásának elősegítése az ehhez szükséges feltételek megteremtése,
- felelős az intézkedéseikért vagy azok elmaradásáért a vonatkozó jogszabályi és munkáltatói belső rendelkezésekkel összhangban.

Eseti jellegű feladatként az ügyvezető-helyettes köteles a számára az SZMSZ, illetve munkaszerződése alapján utasítási jog adására jogosult (ügyvezető) utasítása alapján további olyan feladatokat is teljesíteni, melyek jellegüknél fogva az ő tevékenységi körébe tartoznak vagy ismeretei alapján szükségszerűségből rá kell bízni.

Az ügyvezető-helyettes munkaszerződésének 1.4. pontja értelmében az ügyvezető közvetlen irányítása alatt álló és részben helyettesítésre jogosított munkavállaló, aki az Mt. 208. § (1) bekezdése szerint vezető állású munkavállalónak minősül. Közvetlen szakmai irányítója az ügyvezető. Az ügyvezető-helyettes munkakör az SZMSZ-be a felperes jogviszonyának megszüntetését követően került be.

[13] A felperes jogviszonyának fennállta alatt az ügyvezetőt az ügyvezető-helyettes (tanú5) helyettesíthette, aki tanúl ügyvezetőisége alatt gazdasági ügyekben egyeztetett a felperessel, és ez alapján adott e területet érintően információt az ügyvezetőnek. Koordinálta az üzleti tervet és segítette a gazdasági ügyek vonatkozásában az ügyvezetőt, e körben beszámoltathatta a felperest. tanú8 ügyvezető gazdasági ügyekben elsősorban ugyancsak

tanú5 ügyvezető-helyetttessel egyeztetett, továbbá a felperessel is. Az ügyvezető hetente az igazgatóknak vezetői értekezletet tartott, ezen a felperes is rendszeresen részt vett, illetve elfoglaltsága esetén helyettese tanú3, esetenként pedig mindketten. Ezeken a megbeszéléseken az ügyvezető írta elő, hogy tanú5 mely felmerült kérdésekben, feladatokban vegyen részt és koordinálja azokat. Ilyen esetekben utóbb tanú5 közvetlenül jelentett az ügyvezetőnek a feladatról. Amennyiben tanú5 munkaideje engedte, a többi igazgatóság területén is tájékozódott, kérdéseket tett fel, beszámolót kért, mivel feladata az volt, amennyiben az ügyvezető kérdést intéz hozzá bármelyik folyamatban lévő projekttel vagy feladattal kapcsolatban naprakészen tudjon válaszolni. Emiatt és arra figyelemmel, hogy az ügyvezető nem tudott személyes kapcsolatban állni minden feladat és projekt tekintetében az igazgatókkal, folyamatosan követte az igazgatóságok feladatellátását és azok nem megfeleléségét azonnal jelezte az ügyvezető felé.

[14] Az alperesi gyakorlat szerint az ügyvezető-helyettesnek a gazdasági igazgatóság feladatait érintően ismernie kellett a beszámoló, az üzleti terv készítésének folyamatát, a támogatói kérelmek aktuális állását, azt, hogy érkezett-e utalás a minisztériumból. Az igazgatóságok napi operatív ügyeibe az ügyvezető-helyettes nem folyt bele. Szükség esetén az ügyvezetőt az ügyvezető-helyettes helyettesítette a megbeszéléseken, néha a titkárságvezető. Az ügyvezető az ügyvezető-helyetttestől kérte számon az egyes igazgatóságok feladatait, ezért bármelyik időpontban az ügyvezető-helyettesnek tudni kellett azt, hogy a feladatok mely fázisban tartanak. A belső levelezés során az igazgatók részére küldött leveleket tanú5 ügyvezető-helyettes is automatikusan megkapta. Az ügyvezető-helyettes részt vett a kontrolling osztály struktúrájának kialakításában is és jogosult volt a felperestől, közvetlen helyettesétől és egyéb beosztottjaitól is információt kérni.

[15] Az alperes 2023. március 7-én felmondással – indokolás nélkül – megszüntette a felperes jogviszonyát az Mt. 210. § (1) bekezdés b) pontjára, és a munkaszerződés 6.2.2. pontjában foglaltakra hivatkozással.

[16] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta, melyben a felperes a munkaviszonya jogellenes megszüntetése miatti jogkövetkezmények alkalmazását kérte arra alapítottnak, hogy a felmondás időpontjában sem az Mt. 208. § (1) bekezdése, sem a (2) bekezdése szerint nem minősült vezető állású munkavállalónak, ezért az indokolás nélküli felmondás jogszabályba ütköző. Az elsőfokú bíróság a döntését az Mt. 208. § (1) bekezdésére alapította.

[17] Rögzítette, hogy a perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a munkaszerződésben foglaltak ellenére a felperes ex lege, mint az ügyvezető helyettesítésére részben vagy egészben jogosult munkavállaló, vezető állásúnak minősült a felmondáskor, ezért nem volt szükséges megindokolni a felmondást.

[18] Rámutatott, a vezető helyettesei közül csak az minősül vezető állású munkavállalónak, aki egyfelől az első számú vezető közvetlen irányítása alatt áll, és részben

vagy egészben annak helyettesítésére is jogosult. E körben érdemben vizsgálta a munkakör tartalmát, és figyelembe vette a felperesnek a munkáltatói szervezet hierarchiájában való elhelyezkedését, az ehhez kapcsolódó hatás- és feladatköröket. Az EBH2015.M.14. számú döntésre utalva azt hangsúlyozta, hogy a vezető-helyettesi jogállás megítélésénél a helyettesítés során ellátott feladatok minősége és nem mennyisége az elsődleges, mivel az ügyvezető távolléte esetén az ilyen személy nem csupán a munkáltatói jogokat gyakorol, hanem ügyvezetői feladatokat lát el.

[19] Hangsúlyozta, hogy az érintett munkavállaló akkor minősülhet vezetőnek, ha szervezetszerűen jogosult helyettesíteni a vezetőt és annak távolléte esetén jogkörében járhat el. Erre tekintettel az eseti meghatalmazásokat nem vizsgálta és nem volt jelentősége annak, hogy a meghatalmazás során az egyik meghatalmazott a felperes mint gazdasági igazgató volt-e. A törvényi rendelkezés célja szerint a helyettes munkavállalóra a munkáltató működésére gyakorolt meghatározó befolyás miatt indokolt az elsőszámú vezetőkre vonatkozó, és az általánoshoz képest lényegesen szigorúbb szabályok érvényesíthetőségét biztosítani. Ebből következően nagy jelentőséggel bírnak a munkáltató szervezeti és működési szabályai, illetve a szervezet felépítésére vonatkozó belső rendelkezések, mivel a bírói gyakorlat szerint a hatáskörénél és feladatainál fogva a munkáltató működésére meghatározó befolyással bíró munkavállaló a vezetővel azonos jogállásúnak minősül (BH2022. 414., BH2005. 76., EBH2011. 2346.).

[20] Mindezekre figyelemmel az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti törvényi feltételek vizsgálata során megállapította, hogy a felperes az ügyvezető közvetlen irányítása alatt állt. E körben értékelte, hogy a munkaköri leírás szerint közvetlen szakmai irányítója az ügyvezető volt, és ezzel azonos szabályozást tartalmazott az SzMSz 2.1.7.n) pontjának első fordulata. Mindezt megerősítette az SzMSz mellékletében szereplő szervezeti ábra, amelyen az ügyvezető alatt helyezkedett el horizontálisan a hat igazgatóság. Az okiratok tartalmával szemben a felperes ellenbizonyítása nem vezetett eredményre. tanú5 ügyvezető-helyettes ugyanis nem vitatottan közvetlenül a felperes előzetes beleegyezése vagy tudta nélkül kérdést intézhetett és megbeszélést is tarthatott a felperes irányítása alá tartozó személyek részére, de ugyanígy járhatott el a többi igazgatóság kapcsán is. A felperes részére azonban az ügyvezetővel való egyeztetés nélkül utasítást nem adhatott. Az a körülmény, hogy az ügyvezető-helyettes a gazdasági témájú ügyeket kiemelten figyelemmel kísérte, nem jelentette a felperes feletti közvetlen irányítási jogosultságot. Mindezt megerősítette tanú8 törvényes képviselő, tanú5 és tanú1, valamint tanú3 tanúvallomása, amelyekből azt a következtetés vonta le, hogy a felperest csak az ügyvezető utasítására, felhatalmazása alapján számoltathatta be az ügyvezető-helyettes, azonban a felperes feletti irányítási joga nem volt, csak az ügyvezető irányítását közvetítette szükség esetén a felperesnek. Mindezek cáfolatára nem volt alkalmas tanú7, tanú4 tanúvallomása, és tanú3 azon állítása sem, hogy a gazdasági témájú ügyekben tanú5 referált az ügyvezetőnek a felperes helyett, mivel nem adhatott egyeztetés nélkül ügyvezetői utasítást tanú5 a felperesnek.

[21] A vezetői minőség kapcsán a második törvényi feltétel – miszerint a felperes részben vagy egészben az ügyvezető helyettesítésére jogosult volt-e – az SzMSz 2.2.2. és 2.2.3. pontja alapján értékelte, hogy az alperesi szabályozás szerint a társaság koordinációs igazgatóját az Mt. 208. § (1) bekezdése, míg a társaság többi igazgatóját az Mt. 208. § (2)

bekezdése szerint tekintette vezető állású munkavállalónak. Ezzel összhangban állt a felek munkaszerződésben rögzített megállapodása, amely értelmében a felperes által betöltendő munkakör a munkáltató működése szempontjából kiemelkedő jelentőségűnek és fokozottan bizalmi jellegűnek minősül. E feltételek a szerződés megkötésekor maradéktalanul fennálltak, azonban 2023. január 1-jét követően a felperes fizetése a minimálbér hétszeres összegét már nem érte el, ezért a felmondáskor az Mt. 208. § (2) bekezdését esetében alkalmazni nem lehetett. Ezen okiratokkal szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a tulajdonos rendelkezése, az SzMSz és a munkaszerződés szövege ellenére nem csak a koordinációs igazgató, hanem a felperes gazdasági igazgatói státusza is – mint az ügyvezető helyettese – ex lege vezető állású pozíció volt.

[22] Rámutatott, hogy az SzMSz 2.1.9. pontja az ügyvezető helyettesítését távolléte esetére a koordinációs igazgató feladataként rögzítette, akit a 2.1.11. pont szerint ez esetben a helyettesített ügyvezetővel azonos jogok illetnek meg és azonos kötelezettségek terhelnek, a kizárólagos munkáltatói jogok gyakorlásának kivételével. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a koordinációs igazgatónak volt az ügyvezető helyettesítésére felhatalmazása az SzMSz alapján, a felperesnek mint gazdasági igazgatónak nem. Ehhez a főszabályhoz képest szubszidiárius jellegűnek tekintette az SzMSz V.5.2. pontjában megfogalmazott, az ügyvezető helyettesítésére az ügyvezető által egyedi meghatalmazással adott kijelölés lehetőségét. Az SzMSz említett két rendelkezésének együttes értelmezéséből arra a következtetésre jutott, hogy főszabály a koordinációs igazgató helyettesítésére (rendszerszintű) vonatkozó rendelkezés, és amennyiben ez nem valósulhat meg az SzMSz egyéb szabályai miatt – például munkáltatói jogok tekintetében – akkor lehetséges az, hogy eseti meghatalmazással az ügyvezető maga jelöli ki helyettesét.

[23] Azt is vizsgálta, hogy a felperes egyébként rendelkezett-e olyan feladat és hatáskörrel, amely lehetővé tette számára, hogy a munkáltató működésére, gazdálkodására a döntéseivel meghatározó befolyást gyakoroljon, és a munkáltató irányításában döntő szerepe legyen, voltak-e ügyvezetői feladatai a helyettesítés esetén. Ennek kapcsán az alperes gondozásában álló ingatlanok finanszírozási forrásait vette figyelembe és vizsgálta, hogy a felperesnek ezen összegek felett volt-e jogosultsága önállóan diszponálni, illetve azt, hogy a felperesnek milyen szerepe volt az üzleti terv összeállításában.

[24] Rámutatott, az alperes üzleti terve igazgatóságokénti lebontásban tartalmazta a kitűzött feladatokat, célokat és az ehhez tartozó összegeket, amit az igazgatóságok az ügyvezetővel, vagy a tulajdonossal közvetlenül egyeztettek, ebbe a gazdasági igazgatónak beleszólása nem volt. Megállapította tanú5 és tanú9 tanúvallomása és az Ügyrend szabályozása alapján, hogy a gazdasági igazgatóság az ily módon véglegesített számokat kapta meg, és ebből állította össze az üzleti tervet, amelyre a felperesnek ellenjegyzési joga volt. Annak nem volt jelentősége, hogy a tervet ki terjesztette a tulajdonos, vagy a felügyelőbizottság elé, tartalma szerint a felperesnek ebben a folyamatban kizárólag döntéshozatali jogosultsága volt, döntési jogkörrel azonban nem bírt.

[25] A kötelezettségvállalásokra és a szerződéskötésekre vonatkozó felperes ellenjegyzési jogot értékelve arra mutatott rá, hogy az üzleti döntések előkészítése a szakmai igazgatóságok feladata volt. Az alperes gazdálkodását érintő szakmai döntéseket az igazgatóságok javaslata alapján a tulajdonosi egyeztetést követően az ügyvezető egy személyben hozta meg. Az ellenjegyzés a döntések gazdasági tárgyú jogszabályoknak való megfelelésségét jelentette, valamint azt, hogy a fedezet rendelkezésre áll-e az adott beszerzési összeghez. Mindez nem jelentett az alperes gazdálkodását még csak részben sem meghatározó jogkört. A felperes ellenjegyzésének hiányában az érintett folyamatot újratárgyalta az ügyvezető és a módosított tervezet került újra ellenjegyzés végett a felperes elé, ahogy ezt alátámasztotta tanú6 és tanú9 tanúvallomása. A folyamatokat legfeljebb lassította, de érdemben nem befolyásolta az ellenjegyzés hiánya, azzal együtt, hogy a kötelezettségvállalásokat, szerződéseket a jogi igazgató is ellenjegyezte. A Kúria Mfv.10.482/2014/1. számú döntésére utalva hangsúlyozta, önmagában az, hogy a munkavállaló a munkaköri feladatait önállóan végzi és ezzel összefüggésben döntéselőkészítési feladatokat is ellát, nem teszi az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti vezetővé.

[26] A pénz- és értékezelési szabályzat 7.4.1. 6) pont a) és b) alpontjában megjelölt értékhatárig az alperes nevében a felperes részéről önállóan tett kötelezettségvállalások ugyancsak nem alapozták meg a felperes helyettesi minőségét. A 2.000.000 forint alatti értékhatár ugyanis az alperes gazdálkodását részben és egészben sem befolyásolta döntően, abban elhanyagolható mennyiséget jelentett. Ugyanezt állapította meg a bankkártya használatával (200.000 forintot meg nem haladó értékhatár) kapcsolatos jogosultságot illetően is.

[27] Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes nem tekinthető az ügyvezető helyettesének, ezért az alperesnek a felmondást indokolnia kellett volna. Ennek hiányában a jogviszony megszüntetése jogellenesnek minősült.

[28] Az összegszerűséget az alperes nem vitatta, így arról a kereset szerint határozott, és részletesen számot adott a bizonyítási indítványok mellőzésének indokairól.

Az alperes fellebbezése

[29] Az alperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte, első- és másodfokú perköltségigénye érvényesítése mellett. A fellebbezéssel nem támadta az elsőfokú ítéletnek az első törvényi feltétel – az ügyvezető közvetlen irányítása – tárgyában tett megállapításait.

[30] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok téves alkalmazásával megalapozatlan következtetéseket vont le, továbbá olyan súlyos eljárási hibát vétett, ami kihatással volt az ítélet meghozatalára.

[31] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az ügyvezető helyettesítésére a koordinációs igazgató volt jogosult, és ilyen jogosultsággal a felperes nem rendelkezett. A perbeli időszakban hatályos SzMSz rendelkezései (III.2.1.9., V.5.1. és V.5.2. pont) alapján ugyanis főszabály szerint az ügyvezető a helyettesét maga köteles kijelölni, és ehhez képest arra az esetre, ha kötelezettségének nem tenne eleget, szubszidiárius jelleggel érvényesül a koordinációs igazgató helyettesítési jogosultsága. Az alperes ügyvezetője maga is előadta, hogy az ügyvezető jogosult eldönteni, hogy melyik két igazgatót hatalmazza meg együttes aláírásra akadályoztatása esetén. tanú7 tanú megerősítette, hogy az ügyvezetőt távollétében meghatalmazással helyettesítik és tanú6 is úgy nyilatkozott, hogy mindig két személy meghatalmazással írhatott alá az ügyvezető helyetteseként.

[32] Az SzMSz szabályain alapuló alperesi gyakorlat szerint az ügyvezető helyettesítése eseti meghatalmazás útján történt és az ügyvezető egyik helyetteseként mindig a gazdasági igazgatót jelölte meg. Ez minősült rendszerszintű helyettesítésnek. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a becsatolt, 2022. július 5-én kelt helyettesítési meghatalmazás kiállításának időpontjában a koordinációs igazgató tisztsége betöltött volt, ennek ellenére a felperes és a jogi igazgató kapott együttes helyettesítési jogosultságot az eseti meghatalmazásban. 2022. október 1. napjától – koordinációs igazgatói munkakörben alkalmazott munkavállaló hiányában – az SzMSz III.2.1.9. és V.5.2. pontjában foglalt rendelkezés nem volt alkalmazható a helyettesítésre. A felperes munkaviszonyának megszüntetésekor is csak az SzMSz V.5.1. pontja szerint volt lehetőség az ügyvezető helyettesítésére. Nem értékelhető az alperes terhére, hogy a helyettesítés terén kialakult gyakorlat tényleges alkalmazására a jogviszony megszüntetését megelőző háromnegyed évben mindössze egy alkalommal került sor.

[33] A meghatalmazáson alapuló helyettesítési gyakorlatot tanú1 is alátámasztotta, aki koordinációs igazgatóként meghatalmazással helyettesítette az ügyvezetőt. A koordinációs igazgató az alperes szervezeti hierarchiájában a felperessel egy szinten, vele mellérendelt viszonyban állt, és mindketten közvetlenül az ügyvezető irányítása alá tartoztak, amit az elsőfokú bíróság meg is állapított ítéletében.

[34] Ugyanakkor az elsőfokú ítéletben is hivatkozott BH2005. 76. számú döntés releváns rendelkezéseit mellőzte az indokolásából az elsőfokú bíróság, mivel az első számú vezetővel azonos jogállás fennállásának nem feltétele a vezetővel azonos feladat- és hatáskör megléte. Ellenben az EBH2011. 2346. számú döntésben megfogalmazottak teljesültek, mivel az alperes gazdálkodására, működésére meghatározó befolyással bírt a felperes, a koordinációs igazgató ilyen jellegű feladat- és hatáskörrel nem rendelkezett. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság nem hagyhatta volna figyelmen kívül a becsatolt helyettesítési meghatalmazásban foglaltakat és azt, hogy a belső szabályzatokon alapuló gyakorlat szerint az ügyvezető főszabály szerint meghatalmazás útján gondoskodott saját

helyetteséről. A koordinációs igazgató helyettesítési jogosultsága 2022. szeptember 30-ig csak szubszidiárius jelleggel, 2022. október 1-től pedig egyáltalán nem érvényesülhetett.

[35] Téves megállapítást tett az elsőfokú bíróság a második törvényi feltétel vizsgálata körében is és nem vette figyelembe, hogy az EB2011. 2346. számú döntés értelmében a helyettesi minőség megállapíthatóságát az sem zárja ki, ha a munkavállaló a munkáltató vezetőjével azonos hatáskörrel és feladatkörrel nem rendelkezik. Az EBH-tól való eltérést az elsőfokú bíróságnak indokolnia kellett volna, ennek nem tett eleget, így megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését.

[36] Az elsőfokú bíróság az alperes működését biztosító források tekintetében nem rögzítette egyértelműen az alperes vagyonkezelésében álló ingatlanokra fordítható támogatási szerződésekből származó pénzeszközök, és az éves üzleti terv alapján a tulajdonosi jogokat gyakorló minisztérium által jutatott pénzeszközök közötti különbséget. Az üzleti terv az operatív működésre fordítható támogatás igényléséhez szükséges, e nélkül működésképtelenné, így a közfeladatának ellátására képtelenné vált volna az alperes. Az üzleti terv elkészítésében és jóváhagyásában a felperesnek döntő szerepe volt, az nem döntéselőkészítési jogkört jelentett. A tervezés részletes szabályait az alperes üzleti terv készítés feladatait és folyamatát tartalmazó eljárásrend tárgyában kiadott 6/2022. (IV. 28.) ügyvezetői utasítás (a továbbiakban: Eljárásrend) tartalmazta. Az üzleti tervben a következő 12 hónapos tervezési ciklusra mérleg- és eredménytervet, beruházási tervet és likviditási tervet kellett készíteni, részletezve a kockázatokat is. Ez komoly gazdasági szakirányú tudást igényelt. A per eldöntéséhez nem annak volt jelentősége, hogy az üzleti tervben meghatározott összegek felett a felperes jogosult volt-e diszponálni. tanú5, tanú9, és tanú8 nyilatkozata alátámasztotta, hogy az üzleti terv jóváhagyása, a felügyelőbizottság és a tulajdonosi jogokat gyakorló elé terjesztése a felperes feladata volt, és ezen jogosultság önmagában véve olyan döntési jogosultság, amely megalapozza a felperes vezető helyettesi minőségét. Az Ügyrend 3.2.2/18. pontjában rögzített szabályozással szemben a felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az üzleti terv jóváhagyása, a felügyelőbizottság és a tulajdonos elé terjesztése nem volt a feladata. A felperes bizonyítást nem ajánlott fel – erre az elsőfokú bíróság sem hívta fel – minösszesen az Eljárásrend 5. pontjában található mintatáblázatra hivatkozva állította, hogy az üzleti terv jóváhagyása nem volt a feladata. A táblázat azonban egy – kitöltési útmutatóul szolgáló – mintatáblázat volt. Jelentősége az Ügyrend törzsszövegének van, abban pedig az szerepel, hogy az üzleti terv jóváhagyása a felperes feladat- és hatáskörébe tartozó döntési jogosultság volt.

[37] Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az bizonyítékokat a felperes kötelezettségvállalási és utalványozási jogkörének jelentőségét illetően is. A 7/2022. (V. 4.) ügyvezetői utasítással kiadott kötelezettségvállalási és utalványozási szabályzatból és tanú3, tanú1, valamint tanú6 tanúvallomásából megállapítható, hogy az ellenjegyzési jogosultság jelentős befolyást biztosított a felperesnek az alperes működésére. Ez a jogosultság ugyanis a beszerzések megvalósulását, ezáltal a jogügyletek létrejöttét megghiúsíthatta, mindez pedig kihatással lehetett az alperesi közfeladat ellátására. A közbeszerzések és szerződéskötések pénzügy szakmai szempontú ellenőrzése és ellenjegyzése túlmutat azon, hogy a felperes feladata a jogszabályoknak való megfelelésség vizsgálata, illetve annak eldöntése volt, hogy

az adott beszerzésre van-e fedezet, mivel mindez komoly gazdasági szakirányú tudást igényelt. A kötelezettségvállalást érintő ítéleti megállapítást az elsőfokú bíróság kellő mélységben nem indokolta. A bankkártya igénylésekkel kapcsolatban a felperesnek és az ügyvezetőnek együttes jóváhagyási jogosultsága volt a pénz- és értékezelési szabályzat alapján. Mindez a közfeladatellátás tekintetében jelentőséggel bírt, hiszen 16 létesítmény hasznosítása rendezvények szervezésével valósult meg, a beszerzési értékhatárt el nem érő kiadás esetén a létesítmények vezetője, illetve a rendezvényszervezők eseti jelleggel bankkártyával fizették a kiadásokat. Ezeknek a nagy számban történő előfordulásuk ad jelentőséget.

[38] Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokául előadta, hogy az üzleti terv elkészítésére és jóváhagyására nézve az Ügyrendben rögzítettekkel szembeni állításait a felperesnek kellett volna bizonyítania, erről a felperes kioktatása elmaradt, mellőzése esetére az elsőfokú bíróságot indokolási kötelezettség terhelte, aminek azonban nem tett eleget ítéletében.

A felperes csatlakozó fellebbezése és fellebbezési ellenkérelme

[39] A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatását kérte a (32)-(33) bekezdését érintően. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság az SzMSz-ből és a meghallgatott tanúk vallomásából téves következtetést vont le arra nézve, hogy az ügyvezető közvetlen irányítása alatt állt, ezáltal megsértette az Mt. 208. § (1) bekezdését és a Pp. 279. § (1) bekezdését. tanú5 ügyvezető-helyettes egyértelműen úgy nyilatkozott, mivel az ügyvezető nem tudott személyes kapcsolatban állni mindegyik igazgatóval, ezért feladata volt az, hogy az igazgatóktól begyűjtse az információkat, az ügyvezető vele konzultált. Az üzleti terv összeállítása során az ügyvezető kérésére az igazgatóság minden feladatát figyelemmel kísérte. Az egyes igazgatóságok az üzleti terv összeállítása során végzett feladataikról közvetlenül neki referáltak és erről a tanú számolt be az ügyvezetőnek. Az ügyvezető a tanútól kérte számon a tervezés folyamatát. A tanú azt is elmondta, ha valamely feladat ellátása nem felelt meg, azt jelezte az ügyvezető felé és az ügyvezető utasítását ő továbbíthatta a felperes felé. Ez alátámasztja, hogy az ügyvezető és a felperes között tanú5 helyezkedett el, ő ellenőrizte a felperes munkáját. tanú3 – aki a felperes helyettese volt a perbeli időszakban – és tanú4 kontrolling főosztályvezető tanúvallomásából megállapítható volt, hogy tanú5 volt a felperes felettese, a felperes utasításait tanú5 felülírhatta, illetve közvetlenül is adhatott a tanúknak utasítást. tanú7 tanúvallomása is azt igazolta, hogy a szervezeti hierarchia alapján volt fölénye tanú5nak a gazdasági témájú egyeztetéseken. tanú1 tanú megerősítette, hogy gazdasági ügyekben tanú5 kontaktált a felperessel, beszámoltathatta a felperest és az általa adott feladatot tanú5 kommunikálta a felperes felé. tanú9 és tanú6 tanúk közvetlen kapcsolatban nem álltak tanú5val, így a felperes és az ügyvezető egymás közötti viszonyának vizsgálata során érdemi információval nem rendelkeztek. Önmagában az a tény, hogy az ügyvezető-helyettes az ügyvezető akaratát közvetítette a felperes felé, azt jelentette, hogy a felperes nem az ügyvezető közvetlen irányítása alatt állt, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatása indokolt e körben.

[40] Ezt meghaladóan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján. Indokolásul előadta, hogy sem az SzMSz, sem a munkaszerződése, sem munkaköri leírása nem jogosította fel arra, hogy az ügyvezetőt távollétében helyettesítse és a gyakorlatban sem került sor erre. Az elsőfokú bíróság helyes következtetésre jutott, hogy az SzMSz rendelkezései nem támasztják alá a helyettesítési jogkörét, mivel abban az szerepel főszabályként, hogy az ügyvezető helyettesítésére távolléte vagy tartós akadályoztatása esetén a koordinációs igazgató jogosult. Rámutatott arra, hogy 2023. január 1-jén (amikor a munkaszerződése 1.4. pontja és 6.2.2. pontja jogszabályba ütközése okán az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján semmissé vált) folyamatosan volt és azt követően is van ügyvezető-helyettes az alperes szervezetében. Az alperes szervezeti felépítése ebben az időszakban már nem felelt meg az SzMSz-ben foglaltaknak, módosítása folyamatban volt, ennek eredményeként a felmondását követően a 6/2023. (IV. 4.) ügyvezetői utasítással kiadásra került új szervezeti és működési szabályzat (a továbbiakban: új SzMSz), de az abban rögzítettek a gyakorlatban már a felmondást megelőzően is fennálltak. Az új SzMSz már nevesítetten tartalmazza az ügyvezető-helyettesi pozíciót és az ügyvezető helyettesítésére való jogosultságát, ugyanakkor a gazdasági igazgató számára az új SzMSz sem biztosít ügyvezető helyettesítő jogkört.

[41] Kiemelte, hogy tanú5 ügyvezető helyettesítésére vonatkozó jogköre már 2022. október 1-jétől az SzMSz hatálya alatt is fennállt, mivel munkaszerződése 1.4. pontja rögzítette, hogy az ügyvezető közvetlen irányítása alatt álló és részben helyettesítésére jogosult munkavállalóként az Mt. 208. § (1) bekezdése szerint vezető állású munkavállalónak minősült. Mindezekből és tanú8 ügyvezető nyilatkozatából következően tanú5 személyében volt ügyvezető-helyettes, aki ténylegesen helyettesítette az ügyvezetőt.

[42] Nem valós az az alperesi gyakorlatra való hivatkozás a fellebbezésben, hogy az ügyvezetőt távolléte esetén két meghatalmazott személy helyettesítette és ebből az egyik személy mindig a gazdasági igazgató volt. tanú8 ugyanis maga nyilatkozott úgy, hogy tanú5 helyettesítette akadályoztatása esetén az SzMSz és a felperes munkaszerződése, munkaköri leírása sem tartalmazta a helyettesítés alperes által hivatkozott rendjét. Az alperes ellenkérelmében meg sem említette, hogy a felperes jogosult lett volna az alperes vezetőjének helyettesítésére, ellenben azt állította, hogy a felperes döntéseivel az alperes működésére, gazdálkodására meghatározó befolyással bírt és ez tette őt a vezető helyettesévé. Ezt későbbi viszontválaszában is megerősítette az alperes. tanú8 azon valótlan nyilatkozatából, miszerint egyik helyetteseként minden esetben a gazdasági igazgató került kijelölésre, legfeljebb az következhet, hogy a meghatalmazott két igazgatóból akár a gazdasági igazgató is lehet az egyik. Az alperes nem is tudott egyetlen példát sem említeni arra, hogy a felperes egy másik igazgatóval meghatalmazás alapján jogosult lett volna tanú8 ügyvezető helyettesítésére.

[43] A helyettesítési jogkör tekintetében a tanúk egyike sem támasztotta alá a helyettesítési jogkörét. tanú5, tanú7, tanú1, tanú6 tanúvallomása értelmében senkiben még csak fel sem merült a felperest az ügyvezető helyetteseként említeni.

[44] Hangsúlyozta, nem rendelkezett olyan hatáskörrel, amely az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti vezetőnek minősítette volna. Az elsőfokú bíróság érdemben helyesen állapította meg azt, hogy az alperes működésére, gazdálkodására meghatározó befolyást nem gyakorolt, irányításában döntő szerepet nem játszott, kizárólag döntéselőkészítési jogkörrel rendelkezett. Helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság az EBH2011. 2346., BH2005. 76, és a BH2002. 414. számú eseti döntések megállapításait, utóbbi számát illetően az elsőfokú ítélet elírást tartalmaz, ami nem befolyásolja az alkalmazhatóságát. Az alperes a fellebbezés hivatkozásaival szemben az EBH2011. 2346. számú döntés tényállása a jelen perbelitől teljes mértékben eltér, mivel érdemben és ténylegesen az alperes teljes tevékenységét, munkaszervezetét nem irányította. Nem azért nem tekinthető a felperes a vezető helyettesének, mert nem rendelkezik az ügyvezetővel teljesen azonos feladat- és hatáskörrel, hanem azért, mert az általa ellátott feladatok alapján fel sem merülhet, hogy irányíthatta volna az alperes működését.

[45] Az üzleti terv összeállításával összefüggésben sem rendelkezett olyan feladat- és hatáskörrel, amely megalapozza vezetői minőségét, nem volt döntési jogköre sem a szakmai tartalom, sem a költségkeret tekintetében. Az SzMSz IV.3.4. k) alpontja alapján feladata az volt, hogy összefogja, koordinálja az éves üzleti tervezési feladatokat.

[46] A meghallgatott tanúk (tanú5, tanú3, tanú4, tanú9, tanú1) nyilatkozata alapján az is megállapítható, hogy az üzleti terv elkészítésének folyamatában az őt egyébként megillető feladatai és hatásköre is csorbul. Az egyes igazgatóságok feladatát az üzleti terv összeállítása során ugyanis az ügyvezető kérésére tanú5 kísérte végig és ő referált az ügyvezető felé ebben a témában.

[47] Az Eljárásrend nem támasztja alá az alperes állítását, miszerint az üzleti terv jóváhagyása, a felügyelőbizottság és a tulajdonosi jogkör gyakorlója elé történő terjesztése a feladata lett volna. Az Eljárásrend 5. pontja a tervezés folyamatát és ütemezését tartalmazza, ami nem bárki által felülírható mintatáblázat és meghatározza mind a 15 feladatnál annak felelősét. Abban kizárólag két olyan feladat van, amelynek felelőseként a gazdasági igazgatóság van megjelölve. A táblázatból megállapítható, hogy az üzleti tervet az ügyvezető hagyja jóvá és terjeszti a felügyelőbizottság elé. Valamennyi feladat határideje tekintetében az ügyvezető rendelkezik döntési jogkörrel. Mindezt alátámasztják az Ügyrend szabályai és az ügyvezető nyilatkozata is, miszerint az előterjesztett üzleti tervről egyedül döntött és az általa jóváhagyott vagy kialakított terv került a felügyelőbizottság és a tulajdonos elé. Ugyanezek az okiratok alátámasztják azt, hogy kizárólag döntéselőkészítési jogkörrel rendelkezett az üzleti terv készítése során.

[48] Annak is jelentősége van, hogy az alperes napi operatív működése, gazdálkodása nem azonos az üzleti terv elkészítésével. Az alperes közel 80 ingatlan vonatkozásában lát el közfeladatként fejlesztési, illetve létesítménygazdálkodási feladatokat. A napi operatív működésben, gazdálkodásban nem volt döntési joga, ideértve az üzleti döntéseket is, ilyet sem az SzMSz, sem a munkaszerződése, sem a munkaköri leírása nem biztosított és gyakorlatban sem valósult meg. Az operatív irányítást, az alperes működtetését,

ügyvezetését és képviselését önállóan az ügyvezető látta el. Rámutatott továbbá, hogy az alperes mérlegfőösszege a 2023. május 31-én közzétett éves beszámoló adatai szerint 110,8 milliárd forint volt, ehhez képest a nettó 1.000.000 és nettó 2.000.000 forint összeghatárig terjedő kötelezettségvállalási jogosultság nyilván elenyésző, és semmiképp sem eredményezhet döntő befolyást az alperes gazdálkodására.

[49] Mindezekén túl kiemelte, az alperes maga is úgy értékelte, hogy a gazdasági igazgató nem minősül az Mt. 208. § (1) bekezdése alapján vezetőnek, mivel az SzMSz szerint ilyen vezetőnek a koordinációs igazgatót tekintette és a többi igazgatót az Mt. 208. § (2) bekezdése szerint minősítette vezetőnek, a gazdasági igazgató munkajogi státuszát illetően az új SzMSz hasonló rendelkezést tartalmaz. E körben kiemelt jelentősége van annak is, hogy mind a jogviszony alatt hatályos, mind az új SzMSz kifejezetten nevesítetten figyelemmel van az Mt. rendelkezéseire, említett hivatkozásaik gondos mérlegelést és jogértelmezést követően kerültek megfogalmazásra.

Az alperes csatlakozó fellebbezés elleni ellenkérelme és a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételei

[50] Az alperes a csatlakozó fellebbezés visszautasítását kérte, mivel a felperes azt a Pp. 372. § (1) bekezdésébe ütközően terjesztette elő.

[51] A BH2024. 197., a Pf.III.24.694/2023/2. és Pf.I.24.933/2022/2. számú döntésekre utalással azt hangsúlyozta, a fél csatlakozó fellebbezéssel annak járulékos jellege miatt csak abban a körben támadhatja az elsőfokú ítéletet, amelyben a fellebbezés is érinti, az indokolás (32) és (33) bekezdésének rendelkezéseire azonban a fellebbezési kérelem nem terjedt ki.

[52] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes az ügyvezető közvetlen irányítása alá tartozott a munkaköri leírás és az SzMSz alapján. tanú5 munkaköri leírásából és a tanúk vallomásából megállapítható, tanú5 nem állt egyik igazgató, így a felperes felett sem, hanem szintén közvetlenül az ügyvezető irányítása alá tartozott. Az igazgatókkal horizontális viszonyban állt, velük szemben nem gyakorolt utasítási és ellenőrzési jogot, kizárólag munkaköréből adódóan az ügyvezetőt támogató, koordináló feladatai voltak. Ettől ellentétes következtetés tanú3 tanúvallomásából sem vonható le. tanú5nak a kontrolling osztály struktúrájának kialakításában betöltött szerepe sem támasztja alá a felperes állítását. A hetente összehívott vezetői értekezleteken a felperesnek kötelező volt részt vennie, ahol az ügyvezető szóbeli utasításokat adott az igazgatóknak. tanú5 a felperest az ügyvezető kifejezett utasítására és felhatalmazás alapján számoltathatta be, felette utasítási joga nem volt, csak az ügyvezető irányítását közvetíthette szükség esetén a felperesnek.

[53] A felperes fellebbezési ellenkérelmével kapcsolatban hangsúlyozta, az új SzMSz 2023. április 4-én lépett hatályba, így jelen per tárgyát nem képezheti az abban foglalt szabályozás az ügyvezető helyettesítését érintően. Tévesen állította a felperes, hogy a törvényes képviselő a helyettesítése tárgyában valótlán nyilatkozatot tett. A helyettesítés rendjére vonatkozó SzMSz szerinti szabályok viszonyrendszere tekintetében főszabály szerint az ügyvezető a helyettesítését maga volt köteles kijelölni és ha ennek bármely okból nem tudott eleget tenni, szubszidiárius jelleggel érvényesült a koordinációs igazgató helyettesítésével kapcsolatos szabályozás, ami azonban nem jelentette az ügyvezető feltétlen helyettesítését. A gyakorlatban e szerint járt el a helyettesítések rendje körében, amit igazolt a becsatolt meghatalmazás, tanú8 törvényes képviselő nyilatkozata, tanú7, tanú6 és tanú1 tanúvallomása. Utóbbtól külön kiemelte azt, hogy koordinációs igazgatóként – elmondása szerint – meghatalmazással helyettesíthette az ügyvezetőt. Ez önmagában cáfolja a helyettesítés rendjére vonatkozó szabályok felperesi értelmezését.

[54] Az üzleti terv összeállítása és jóváhagyása körében hangsúlyozta, hogy a felperest terhelte volna az alperesi állítások és az azok alátámasztására becsatolt Ügyrendi szabályozással szemben annak bizonyítása, hogy az üzleti terv jóváhagyása, a felügyelőbizottság és tulajdonos elé terjesztése nem az ő feladata volt. A mintatáblázatra is tévesen hivatkozott a felperes, az kitöltési útmutatóul szolgált csupán, az Ügyrend 3.2.2.18. pontja egyértelműen tartalmazza, hogy az üzleti terv jóváhagyása a felperes feladat- és hatáskörébe tartozó jogosultság volt.

A felperes észrevételei

[55] Előadta, hogy a csatlakozó fellebbezését a Pp. szabályainak megfelelően terjesztette elő, így az érdemi vizsgálatnak akadálya nincs. Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult, ezzel átfogta az elsőfokú ítélet teljes egészét, ideértve annak indokolását is, amely a fellebbezés okán nem emelkedett jogerőre, így annak indokaihoz sem fűződhetett anyagi jogerőhatás (Kúria Pfv.20.787/2023/13., Gfv.30.181/2021/5.). Az alperes által hivatkozott eseti döntés valódi tárgyi keresethalmazatban előterjesztett keresetekre vonatkozott, így az jelen ügyben nem alkalmazható.

[56] A fellebbezés érdeme kapcsán hangsúlyozta, hogy az alperes maga is arra hivatkozott és azt az elsőfokú ítélet is megállapította, hogy a tényleges és mindennapi munka során az ügyvezető-helyettes közvetítette az ügyvezető irányítását, ebből következik, hogy az ügyvezető nem irányította közvetlenül munkáját. tanú6 tanúvallomása sem cáfolta azt a tényt, hogy tanú5 ügyvezető-helyettes a felperes helyett és távollétében hívhatott össze vezetői értekezletet. tanú1 nyilatkozata az alperes érvelésével szemben éppen azt támasztotta alá, hogy az ügyvezető helyettesítésére az ügyvezető-helyettes volt jogosult és azt is egyértelműen nyilatkozta, hogy a felperes nem volt jogosult az ügyvezető helyettesítésére. Az üzleti terv összeállításával döntéselőkészítési feladatokat látott el kizárólag, az Eljárásrend a tervezési folyamatra vonatkozó speciális munkáltatói szabályzat, az abban szereplő táblázat

egy olyan kitöltött táblázat, amely az aláírt és közzétett hatályos ügyvezetői utasítás része, így megfelelően bizonyítja az abban foglaltakat.

A másodfokú bíróság döntése

[57] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés nem alapos.

[58] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból a bizonyítékok helytálló értékelésével az irányadó jogszabályoknak megfelelő következtetéseket vont le. Döntésével helyes indokai alapján a másodfokú bíróság egyetértett, így azok megismétlése nélkül a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés kapcsán kizárólag az alábbiakra mutat rá.

[59] A perbeli esetben nem volt vitatott, hogy a felperes munkaviszonyának megszüntetésekor az alaphére nem érte el a kötelező legkisebb munkabér hétszeresét, ezért a munkaszerződésében az Mt. 208. § (2) bekezdésére utalással a vezetőre vonatkozó rendelkezések alkalmazását előíró megállapodás érvénytelennek minősült az Mt. 27. § (1) és (3) bekezdése alapján. Erre figyelemmel a perben azt kellett tisztázni, hogy a felperes esetében az érvénytelen rendelkezés helyett irányadó-e az Mt. 208. § (1) bekezdése. Ennek értelmében vezető állású munkavállaló a munkáltató vezetője, valamint a közvetlen irányítása alatt álló és – részben vagy egészben – helyettesítésére jogosult más munkavállaló. A törvényi feltétel fennállta esetén az ilyen munkakört betöltő munkavállaló a törvény erejénél fogva (ex lege) minősül vezető állású munkavállalónak, és nem a felek megállapodása alapján. Az Mt. 208. § (1) bekezdése alkalmazása körében a vezető állású munkavállalónak minősülés nem a felek megállapodására, hanem a jogszabály rendelkezésére tartozó kérdés (Mfv.I.10.559/2017/5.).

[60] A felperes gazdasági igazgató munkakört töltött be az alperesnél, e munkakör tartalmának vizsgálatával, az ellátott feladatai tisztázásával kellett azt eldönteni, hogy esetében az Mt. 208. § (1) bekezdésének második fordulatában rögzített két törvényi feltétel fennállt-e.

[61] Ezen feltételek egyikéhez kapcsolódott a felperes csatlakozó fellebbezése is, annak előterjesztése nem ütközött a Pp. 372. § (1) bekezdése szerinti korláttal, visszautasításának nem volt helye. A fél csatlakozó fellebbezéssel annak járulékos jellege miatt csak abban a részében támadhatja az elsőfokú ítéletet, amelyben azt a fellebbezés is érintette. Ennek alkalmazása szempontjából nem annak van jelentősége, hogy a fellebbezés az elsőfokú rendelkezést milyen jogi érvelés alapján vitatja, hanem annak, hogy az alperes a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek alkalmazása iránti kereseti kérelemnek helyt adó rendelkezés megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Ennek okán az erre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezések nem emelkedtek jogerőre, amely

értelemszerűen azt is jelenti, az indokoláshoz sem fűződik anyagi jogerőhatás. A kialakult bírói gyakorlat alapján megalapozottan kifogásolhatta az ellenérdekű fél fellebbezése alapján csatlakozó fellebbezésében a felperes a számára nem elfogadható indokolási részeket (Pfv.20.787/2023/13., Gfv.30.181/2021/5.).

[62] Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem találta alaposnak a csatlakozó fellebbezést, mivel az Mt. 208. § (1) bekezdésében a munkavállaló vezetői minősüléséhez szükséges, a munkáltató vezetőjének közvetlen irányítása alatt álló munkakörre vonatkozó törvényi feltétel a felperes esetében fennállt.

[63] A felperes munkaköri leírásában a szervezeti részhez tartozó rendelkezések között a felperes közvetlen szakmai irányítójaként az ügyvezető megjelölése szerepel. Ezzel egyezően a felperes munkaviszonyának fennállta alatt hatályban lévő SzMSz III.2.1.7.n) pontjának rendelkezése szerint az ügyvezető közvetlen munkahelyi vezetőként vezeti – többek között – az igazgatók tevékenységét. Ezekben az okiratokban megfogalmazottakat nem írja felül az a körülmény, hogy 2022. október 1-jétől az alperes határozatlan idejű munkaviszonyt létesített tanú5val ügyvezető-helyettes munkakör betöltésére, aki a munkaszerződésében rögzítettek értelmében az Mt. 208. § (1) bekezdése szerint vezető állású munkavállalónak minősült. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy tanú5 az ügyvezetővel való egyeztetés nélkül a felperesnek nem adhatott utasítást, az ügyvezető tudta nélkül irányítási jog nem illette meg a felperessel szemben. tanú5nak az ügyvezetőtől származtak azon jogosítványai, miszerint beszámoltathatta a felperest, kérdéseket intézhetett hozzá, illetve a felperes jelenléte nélkül is megbeszéléseket hívhatott össze a gazdasági területet érintően, mindez az ügyvezetői közvetlen irányítást nem írta felül.

[64] Helytállóan vizsgálta az elsőfokú bíróság az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti további feltétel fennálltat a perbeli esetben, vagyis azt, hogy a felperes a munkáltató vezetőjének helyettesítésére való jogosultsággal (részben vagy egészben) rendelkezett-e. Megítélésénél annak van jelentősége, hogy a felperes számára biztosított feladat- és hatáskör, az általa ellátott feladatok lehetővé tették-e, hogy a felperes döntéseivel az alperesi társaság működésének, gazdálkodásának egészére nézve meghatározó befolyást gyakoroljon.

[65] E körben helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az alperesi szabályzatokat, az egyes munkakörökben gyakorolható jogosítványokra vonatkozó belső rendelkezéseket. A perbeli jogviszony idején hatályos SzMSz egyértelműen rendelkezett arról a III.2.1.9. pontban, hogy az ügyvezető helyettesítésére távolléte, vagy tartós akadályoztatása esetén a koordinációs igazgató jogosult, azzal együtt, hogy az ügyvezetőt megillető kizárólagos munkáltatói jogok gyakorlására nem jogosult. Ezt meghaladóan azonban a helyettesített ügyvezetővel azonos jogok illetik meg és azonos kötelezettségek terhelik. Külön nevesíti az SzMSz, hogy az igazgatók közül a koordinációs igazgató az Mt. 208. § (1) bekezdésében előírtakra figyelemmel vezető állású munkavállalónak minősül. A társaság többi igazgatója vonatkozásában az Mt. 208. § (2) bekezdése szerinti minősítés alapján írta elő a munkaszerződésekben a vezetőkre vonatkozó rendelkezések alkalmazását, a munkáltató

működése szempontjából kiemelkedő jelentőségű és fokozottan bizalmi jellegű munkakör betöltése okán.

[66] Az SzMSz V.5.1. és 2. pontja értelmében akadályoztatás vagy távollét esetére jogosult és köteles az ügyvezető saját helyettesítéséről gondoskodni és eltérő rendelkezés hiányában általános helyettese a nem delegálható munkáltatói jogkörök gyakorlásának kivételével a koordinációs igazgató. Mindezekből megfelelő következtetést vont le az elsőfokú bíróság, hogy a koordinációs igazgató helyettesítési jogkörére vonatkozó szabály az általános, és amennyiben ettől eltérő rendelkezés történik az ügyvezető részéről, akkor írja felül mindez az ügyvezető helyettesítésére az SzMSz-ben rögzített főszabályt. A perbeli esetben az alperes által hivatkozott és becsatolt, 2022. július 5-én kelt egyetlen eseti meghatalmazás az ügyvezető helyettesítését érintően határozott időre, 2022. július 14. és 19. közötti időszakra vonatkozott. E meghatalmazásnak egyrészt azért nincs jelentősége a per eldöntése szempontjából, mert az abban az időpontban készült, amikor az ügyvezető-helyettesi pozíciót az alperes nem hozta létre. Másrészt a helyettesítés körében ellátható feladatokra az SzMSz-ben nevesítetteken túli korlátozást is ad, és a munkáltatói jogkör gyakorlása körébe tartozó jognyilatkozatok megtételén kívül a támogatási szerződésekkel kapcsolatos jognyilatkozatokkal kapcsolatos feladatok ellátását is kizárja.

[67] Az alperes semmilyen konkrétumot nem adott elő a perben, hogy a felperes bármikor is döntést hozott az alperes elsőszámú vezetője helyett és eljár az ügyvezető (bármelyik) jogkörében. tanú1 ügyvezető, akik 2022. október 1. és 30. napja között ügyvezetői feladatokat látott el – és ügyvezetői kinevezésekor lépett hatályba az ügyvezető-helyettes munkaszerződése is – tanúvallomásában (2.M.70.290/2023/49. számú jegyzőkönyv) előadta, a felperes nem helyettesítette ügyvezetőként, hanem kizárólag tanú5 ügyvezető-helyettes. Kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az ügyek kisebb csoportjára nézve sem volt helyettesítési jogköre a gazdasági igazgatónak, amikor ő a koordinációs igazgatói és az ügyvezetői tisztséget betöltötte. tanú1 ugyanis az ügyvezetői kinevezését megelőzően koordinációs igazgatóként dolgozott az alperesnél és erre az időszakra nézve is úgy nyilatkozott, hogy koordinációs igazgatói feladatai alatt az ügyvezető helyettesítésére más nem kaphatott meghatalmazást. Mindez egybevág azzal az SzMSz-ben rögzített szabályozással, miszerint a koordinációs igazgató távolléte esetén vált csak szükségessé az ügyvezető főszabálytól eltérő helyettesítésének módja, egyedi kijelölés formájában. Az a körülmény, hogy az SzMSz I.7.5. pontja szerint az ügyvezető együttes cégjegyzési joggal hatalmazza fel a koordinációs igazgatót és a gazdasági igazgatót, a felperes vezető helyettesi minőségét nem alapozza meg, a cégjegyzési jog ugyanis nem azonos a helyettesítésre való jogosultsággal, attól eltérő jogintézményt takar.

[68] tanú8, aki 2022. december 1-jétől lett az alperes törvényes képviselője, személyes meghallgatása során ugyancsak nem jelölt meg olyan területet és feladatellátást, amikor a felperes őt vezetői minőségében helyettesítette, és ilyet alátámasztó eseti meghatalmazást sem csatolt az alperes.

[69] A bírói gyakorlat értelmében – EBH2011. 2346., BH2005. 76. – a munkavállaló nemcsak akkor minősülhet a vezető helyettesének, ha annak távolléte, illetve akadályoztatása esetén annak teljes körű helyettesítésére jogosult. A helyettesi minőség megállapíthatóságát az sem zárja ki, ha a munkáltató vezetőjével azonos hatáskörrel nem rendelkezik. Ezért a körülmények gondos mérlegelésével kellett tisztázni a felperesi munkakör tényleges tartalmát, annak az alperes működésében, irányításában betöltött szerepének súlyát, döntő jelentőségét.

[70] Az alperes álláspontjával szemben az elsőfokú bíróság döntésében megfelelően alkalmazta ezt a gyakorlatot, azzal együtt, hogy a bizonyítási eljárás alapján megállapított tényállás a vezetői minőséget illetően eltér a fentebb megjelölt, a fellebbezésben is hivatkozott döntésektől. A felperes vonatkozásában az alperes azt állította, hogy az üzleti terv elkészítésében, elfogadásában, a kötelezettségvállalások és szerződések ellenjegyzése, bankkártya igénylések körében végzett feladatai döntő befolyást jelentettek az alperes működésére, és abban meghatározó szerepet játszottak. Mindezek kapcsán van annak jelentősége, hogy az üzleti tartalmú döntéshozatalban a felperes milyen mélységben vett részt.

[71] tanú8 a perbeli időszakban az alperes ügyvezetését ellátó törvényes képviselő elmondta, hetente megbeszélték azt tanú5 ügyvezető-helyetessel, hogy a feladatai közül miket delegál rá, és az adott héten mit koordinál helyette az ügyvezető-helyettes. A bizonyítási eljárás adataiból megállapítható volt, hogy az ügyvezető-helyettesre delegált feladatok adott esetben döntési jogkört is jelentettek tanú5nak, aki tanúvallomásában (37. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal) megerősítette, mindenről tudnia kellett, ami az ügyvezetéshez tartozott, vezetőként tisztában kellett lennie a gazdasági igazgatóság nagy horderejű feladataival. Nem vitatottan az ügyvezető a heti vezetői értekezleteken szóbeli utasításokat adott az igazgatóknak, és adott esetekben tanú5nak azt, hogy kövesse nyomon a feladat teljesítését és erről jelentéstételi kötelezettséggel bírt az ügyvezető felé. Az ügyvezető által az igazgatóknak küldött levelet tanú5 is megkapta, aki a tárgyalásokon helyettesítette az ügyvezetőt, ellenben ilyen esetről a felperes vonatkozásában nem tudott említést tenni. Az ügyvezető-helyettes az államtitkári egyeztetéseken vett részt és azokról ő számolt be a vezetői értekezleteken.

[72] tanú3 vallomása meghatározó volt a felperes munkakörét érintő befolyás jelentőségét illetően, aki a felperes helyettese volt a gazdasági igazgatóságon. A tanú elmondta (41. sorszámú jegyzőkönyv 2-3. oldal), elsődlegesen a gazdasági vonatkozású kérdéseket tanú5 irányította, nem csak a felperessel kellett egyeztetnie a munkavégzése során, közvetlenül tanú5 is megkereste, és nem csak ellenőrzéshez tartozó kérdésekkel, hanem feladatkiosztással is élt felé. Ilyen volt a költségvetés tervezése és bármilyen projekthez kapcsolódóan kaphatott feladatot tanú5tól, amit egyébként főszabály szerint a felperestől kellett volna megkapnia. tanú3 tanú nyilatkozata szerint a vezetői értekezleten a gazdasági témájú ügyekben tanú5 referált az ügyvezetőnek, ellentétben a többi igazgatóság vezetőjétől saját területüket érintően. A heti rendszerességgű igazgatósági egyeztetésről készült emlékeztető tanú5 részére is meg kellett küldeni. tanú5 a feladatok kapcsán felperes tudta nélkül is kért egyeztetést és beszámolót a gazdasági igazgatóságról. tanú5 igazgatósági értekezletet is összehívott a gazdasági területet érintően, és a 2023. évi üzleti terv tervezése körében a gazdasági igazgatóság kihagyásra került.

[73] tanú4 tanú – aki a kontrolling főosztály vezetője volt – alátámasztotta, hogy az üzleti tervvel kapcsolatos megbeszéléseket közvetlenül tanú5 irányította, és volt olyan, hogy a felperes nem volt jelen a megbeszélésen, mivel a meghívóban a felperes nem szerepelt meghívottként. Bár a kontrolling osztálynak eredetileg nem voltak feladatai az üzleti terv összeállításával kapcsolatban, a feladatellátásra a tanú tanú5től mégis utasítást kapott (41. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal).

[74] Az SzMSz a 2.2.6.f.) pontjában az igazgatók tervezési feladataként rögzíti az éves üzleti terv elkészítésében való együttműködési kötelezettséget az adott igazgatóság területét érintően.

[75] Helyesen hivatkozott a felperes arra, hogy az Eljárásrendben az üzleti terv tervezésének folyamata és ütemezése körében a 15 pontból álló feladatok közül a 3. és a 7. pontban megjelöltekénél került a gazdasági igazgatóság a feladat felelőseként rögzítésre. Ezek a feladatok az igazgatóságok által külön-külön meghatározott adatok feldolgozására és azoknak az ügyvezető számára előzetes jóváhagyásra való felterjesztésére, valamint a Miniszterelnökség által meghatározott táblázatok, munkalapok kitöltésére vonatkoznak a gazdasági adatok tekintetében. Önmagában az, hogy „mintatáblázat” elnevezéssel hivatkozik az Eljárásrend a feladatmeghatározásra, nem jelenti azt, a konkrét adatok meghatározása nem az Eljárásrend szerint történik és azt sem, hogy az adott tárgykört érintő további 13 feladatnál a megjelölt felelős személytől eltérően a feladatokat a gazdasági igazgatóság hagyja jóvá. Valamennyi tervezési feladat határideje ügyvezetői döntésen alapul, a tervezéssel érintett feladatokat az igazgatóságok javasolhatják és az ügyvezetőnek előzetesen jóvá kell hagynia, ahogy az összeállított üzleti tervet is. A táblázat 14. és 15. pontjában az üzleti terv felügyelőbizottság és a tulajdonosi jogkör gyakorló felé történő előterjesztését jóváhagyás végett ugyancsak az ügyvezető köteles megtenni.

[76] A fenti bizonyítékok alapján helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy az üzleti terv összeállításával és elfogadásával kapcsolatosan nem a felperes bírt döntő befolyással. A tervmódosítás kapcsán a gazdasági igazgatóságnak nyomon követési feladata van, mindezek érdemi döntést ugyancsak nem jelentenek. tanú5, tanú3, és tanú4 tanúvallomásából az is megállapítható, hogy az üzleti terv összeállítása során a tulajdonos képviselőjével az illetékes minisztériumban külön egyeztetés zajlott a meghatározó kérdések tisztázására, amelyről a felperes tudomással egyáltalán nem bírt. Ezért a felperes elsődleges felelőssége és meghatározó befolyásának fennállása ezen üzleti folyamatokra nézve nem volt megállapítható. Az Ügyrend 3.2.2./18. pontjában meghatározottak, miszerint az üzleti terv készítésében közreműködik és az elkészült, aláírt üzleti tervet a gazdasági igazgató hagyja jóvá, a fent kifejtettekkel együtt értelmezhetőek és ez alapján nem jelentenek kizárólagos befolyást és döntési jogosultságot az üzleti terv elkészítését illetően. E körben is helytálló következtetéseket vont le az elsőfokú bíróság, a fellebbezésében a bizonyítási eljárás hiányosságait és a Pp. 346. § (5) bekezdésének megfelelő indokolási kötelezettség elmulasztását megalapozatlanul kifogásolta az alperes. Ezért az általa előadottak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését nem eredményezhették.

[77] Mindezekon túl arra is helytállóan utalt a felperes, hogy nem az üzleti terv elkészítésével kapcsolatos feladatok jelentik az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti vezetői státuszhoz kapcsolódó munka lényegét, az attól szélesebb területet ölel fel. A felperes pedig az alperes egészét érintően a napi operatív működésre nem bírt döntő befolyással, döntési jogosultsággal.

A szerződések ellenjegyzése, illetve az alperesi kötelezettségvállalások körében az elsőfokú bíróság ugyancsak helytálló érvelést adott. A felperes e körben a jogszabályoknak való megfelelésséget és a pénzügyi fedezet meglétét ellenőrizte, és a gazdasági igazgató jóváhagyásának hiánya esetén is dönthetett úgy az ügyvezető, hogy a beszerzési igény teljesíthető. A gazdasági igazgató ezen ellenőrzési kötelezettségének teljesítése nem jelentette érdemi üzleti döntés meghozatalát. A bankkártyák igénylését érdemben ugyancsak az ügyvezető hagyta jóvá, a gazdasági igazgató vonatkozásában megjelölt értékhatár elenyésző mértéket tesz ki az alperes éves költségvetésében.

Ezenkívül helyesen hivatkozott a felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, miszerint nem hagyható figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy a felperes jogviszonyának megszűntetésekor az alperes szervezeti felépítése nem az akkor hatályos SzMSz-ben rögzítettek szerint alakult. Az alperes ugyanis létrehozta az ügyvezető-helyettesi pozíciót, betöltetlenül hagyta a koordinációs igazgatói munkakört és a végbement változtatásokat több hónap elteltével deklarálta az új SzMSz-ben rögzítetten. E szerint – élve az Mt. 208. § (1) és (2) bekezdésében elkülönülő, vezető állásúakra vonatkozó szabályok alkalmazásával – rögzítette, hogy az ügyvezető helyettesének az ügyvezető-helyettes munkakört betöltő munkavállaló minősül, míg az igazgatóságok vezetőit továbbra is az Mt. 208. § (2) bekezdése szerinti, úgynevezett minősített vezető állású munkavállalókként határozta meg.

[78] Az Mt. 208. § (1) bekezdésében foglaltak konjunktív feltételek, amelyek közül bármelyik hiánya azt eredményezi, hogy az adott munkakörben foglalkoztatott munkavállaló nem minősül vezető állásúnak, ahogy azt a perbeli esetben is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság. Mindezek okán a munkaviszony felmondása során nem volt alkalmazható az Mt. 210. § (1) bekezdés b) pontja, ezáltal nem volt megengedett az Mt. 66. § (1) bekezdésétől való eltérés. A munkáltatói felmondás az indokolás hiányában jogellenesnek minősült, a jogkövetkezmények tekintetében meghozott döntést, a marasztalás összecszerúségét a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés sem kifogásolta, így azt a másodfokú bíróság nem érintette.

[79] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését helyes indokai alapján a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[80] A felek fellebbezése, illetve csatlakozó fellebbezése egyaránt nem vezetett eredményre. A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú perköltségének viselésére, amelyből levonásba helyezte a csatlakozó fellebbezésre eső perköltség összegét. A másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozott a felperesnek járó másodfokú perköltség összegéről, a felperes Pp. 81. § (1) bekezdése szerinti felszámítása alapján, mivel azt arányban állónak találta a felperes által kifejtett ügyvédi tevékenységgel, a beadványok kidolgozottságára, terjedelmére – amelyekben a felperes összetett jogi érvelést adott elő – és a pertárgy értékére nézve. A csatlakozó fellebbezés előterjesztésével kapcsolatban 60.000 forintot tartott arányban állónak az elvégzett munkával a másodfokú bíróság, és ezt az összeget levonta a felperesnek járó összegből.

[81] A másodfokú bíróság a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti mértékben az alperest, illetve a 48. § szerint meghatározott összegben a felperest kötelezte a másodfokú eljárással felmerült fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére.

[82] Tájékoztatja a másodfokú bíróság a feleket, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felek az illetéket annak esedékességekor nem fizetik meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetni. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességéről az Itv. 78. § (4) bekezdése rendelkezik, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2a) bekezdésére.

[83] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2024. október 22.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró